

TILSIMLI SERÜVENLER

ÖMER SEVINÇGÜL

"İsmi var, cismi yok!"

GİZEMLİ
GÖLGELER
ÜLKESİ

CARPE
DIEM

Tılsımlı Serüvenler Gizemli Gölgeler Ülkesi

Yazar: Ömer Sevinçgül
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Erdi Demir
Mizanpaj: Tamer Turp

Carpe Diem Kitap

Yayın No: 212
Yerli Roman-Öykü / Fantastik Macera
1. Baskı, İstanbul, Nisan 2018
Yayıncılık Sertifika No: 12366

ISBN: 978-605-144-177-1

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
facebook.com/carpediemkitap
instagram/carpediemkitap
twitter.com/carpediem_kitap

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa - Topkapı / İstanbul
Telefon: (0212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

® Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.'ne aittir.
İzinsiz yayılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Yaz tatilindeydim. Neredeyse birbirinin aynı olan upuzun günlerim geçmek bilmiyordu. İş aradım ama kendime uygun bir iş bulamadım.

İçimde yoğun bir sıkıntı hissediyordum. Beton evlerden, motor gürültülerinden, sürekli koşuşturan insanlardan uzaklaşmak istiyordum.

Fakat nereye gidecektim?

Lise birdeyken arkadaşlarla gittiğimiz göl geldi aklıma. Dağlar arasında, ıssız bir vadideydi. Durup dinlenmeden yürürsem iki saatte gidebilirdim.

Sabah kahvaltısını yaptıktan sonra düştüm yola. Kasabadan çıktım. İki tarafı yemyeşil yolda etrafı seyrederek yürüyor, köknar, dişbudak, çınar, çam ağaçlarının arasından geçiyordum.

Güneş altında ıslık ıslık parlayan gölü gördüm uzaktan. Rüzgâr uğultusundan, böcek cırlamasından ve kuş ötüşünden başka ses yoktu.

Etrafı kolaçan ederek ilerledim. Devasa bir çınar ağacının yanında küçük, kulübemsi bir ev ilişti gözüme.

Yıllar önceki gelişimde yoktu bu ev. Bu yabanda kim yaşıyordu acaba?

Biraz yaklaştım. Kameriyede bir adam oturuyordu. Baktım, Bilge. Define bulmuş gibi sevindim. Eliyle gel işareti yapıyordu. Beni görmüş olmalıydı.

Yanına gidip selam verdim. Yüzünde ıslıl ıslıl bir tebessümle selamımı aldı. Yer gösterdi, oturdum. Okulumu sordu, anlattım.

Sekiz aydır görüşmemiştik. Yarıyıl tatiline gelince evine koşmuş, tanımadığım insanlarla karşılaşmıştım.

Hemen eve dönmüş, anneme, “Bilge neden evde yok? Nereye gitti? Evinde neden başkaları oturuyor?” diye sormuştum.

“Bir gece evinin önüne ambulans geldi, onu sedyeye araca alıp gittiler. Bir süre sonra da nakliyeciler evindeki eşyaları yükleyip götürdüler. Nereye gittiğini bilmiyorum” demişti annem.

Üzülmüştüm. Hayatımda önemli yeri olan bir insandı.

Bana bambaşka bir dünyanın kapısını açmıştı. Merak ettiğim gizli ilimler konusunda derya gibi ilim sahibiydi.

Gurbet ellerde hep onun sohbetlerini özlemiş, tekrar bir araya gelmenin hayalini kurmuştum.

Neyse... Bilge karşımdaydı işte. Gökte ararken yerde bulmuştum onu. Sıhhati yerindeydi. Yaban hayatı ona iyi gelmişti.

“Bir ara hastaymışsın, annem söyledi. Hastanede yatmışsın. Maşallah, iyi gördüm seni” dedim.

“Evet, çok şükür iyiyim. Temiz hava, temiz su, günlük yürüyüş meyvesini verdi. Bahçede çalışmanın da faydasını gördüm” dedi.

Etrafı inceledim. Evin çevresine türlü türlü meyve fidanları dikmişti. Yemyeşil zeminde rengârenk çiçekler gülümsüyordu.

“Bahçen çok güzel görünüyor” dedim.

“Yıllardır hayalini kuruyordum böyle bir yerin. Nihayet kısmet oldu. Bu araziyi aldım. Bahçeyle, bostanla ilgileniyorum. Benim için faydalı bir meşguliyet. Toprakla uğraşmak bedenime de, ruhuma da iyi geliyor.”

“Evin de çok şirin.”

“Kendim planladım. Biraz küçük ama işimi görüyor... Gel hadi, yakından göstereyim sana.”

Evin içini, dışını gösterdi. Duvarlar dolma tuğlayla yapılmış, iç ve dış yüzeyleri ağaçla kaplanmıştı. Bir küçük salon, iki oda, bir mutfak, bir de lavabodan ibaretti. Salonda sevimli bir şömine vardı. Yanına odunlar istif edilmişti.

“Komşun yok. Yalnızsın. Burada canın sıkılmıyor mu?” diye sordum.

“Yıllardır yalnızım ben, alıştım artık. Hem büsbütün yalnız da sayılmam.”

“Nasıl yani?”

“Allah var. Yalnız, Allah ile olmayandır. Hem melekleri de hep yanımdalar” dedi ve gülümsedi.

“Evet” dedim.

“Zaman zaman birileri gelir buralara. Piknikçiler, avcılar falan. Sohbet ederiz. Bazen kasabaya iniyorum. Hem insanlarla görüşüp konuşuyor hem de alışveriş yapıyorum.”

“Bize de buyur” dedim.

“Elbette, neden olmasın... Sen biraz dinlen. Ben bu arada bir çay demleyeyim. Birlikte içeriz” dedi.

Kameriyedeki sandalyelerden birine oturdum. Esen hafif rüzgâr etraftan güzel kokular getiriyor, yapraklardan yayılan şirin ezgiler kuş seslerine karışıyordu.

Ses, koku, renk ve şekil harmonisiyle içim pır pır ederken, Bilge bir elinde çaydanlık, bir elinde büyükçe bir tepsiyle geldi.

Tepside bardakların yanı sıra ekmek, peynir, zeytin, yağ, bal vesaire de vardı.

“Yürüyerek gelmişsin. Eminim acıkmışsındır. Buyur kahvaltı yapalım” dedi.

Kaynak suyuyla yapılmış çayın kokusuna, tadına diyecek yoktu doğrusu.

Uzun yürüyüş, güzel hava derken, gerçekten acıkmıştım.

Kahvaltıyı bitirdikten sonra çay içmeye devam ettik. Bir ara beni dikkatle süzdü ve “Senden bir ricam var” dedi.

“Buyur Bilge... Elimden gelen bir şeyse...”

“Gelir... Kitap okumayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Fakat okuyamaz oldum. Gözlerim hasta. Doktora gittim. ‘Fazla yüklenmişsin. Biraz gözlerini dinlendir’ dedi.”

“Geçmiş olsun.”

“Teşekkür ederim... Senden ricam, tatil süresince her gün buraya gelecek, bana iki saat kitap okuyup yevmiyeni alacaksın.”

“Yevmiye mi? Senden kesinlikle para almam Bilge! Biz dost değil miyiz?” dedim.

“Elbette dostuz” dedi.

“Madem öyle... Para için okumak... Ne bileyim, yakışksız geliyor. Boş zamanlarımda gelir okurum.”

“Hayır, bedava olmaz. Karşılıksız hediye bile kabul etmediğimi biliyorsun.”

“Hem, burası çok uzak. Yürüyerek neredeyse iki saat sürüyor. Bunun bir de dönüşü var. Her gün gelip gitmek zor.”

“Bisikletle gelir gidersen. Evin arkasında bir bisiklet var. Ben pek kullanmıyorum. Sen kullanabilirsin.”

Makul sebepler ileri sürdü. Muhteşem ikna gücünü kullandı. Kabul etmekten başka çıkar yol bırakmadı bana.

Her gün öğleden sonra bisikletle gidiyor, iki saat kitap okuyup dönüyordum.

Bilge, halis bir düşünürdü. Ufkumu açmak için ustaca yöntemler uyguluyordu. Yalın bir dille, sade misallerle en derin meseleleri anlatabiliyordu.

Ziyaretlerimden birinde onu bir çınar ağacının altında otururken buldum. Elinde bir yaprak vardı. Onu uzun uzadıya süzdükten sonra esefle başını salladı.

“Yazık!” dedi.

“Niye yazık?”

“Okuma bilmiyoruz da ondan.”

Şaşırdım.

“Biliyorsun ya!” dedim.

Gülümsedi belli belirsiz.

“Bir başka okumadan söz ediyorum. Sen hiç ağaç kitabını ya da yaprak sayfasını okudun mu mesela?”

“Hayır! Bu da ne demek şimdi? Yaprak bu, nesini okuyacaksınız?”

“Evet, bu bir yaprak. Bir bakıma da sayfa. Çünkü bunda da yazılar yazılı. Bunda da kelimeler, cümleler var. Bu da kâtibini, yazıcısını, ustasını bildiriyor. Çünkü o sanatkâr bu yaprakla da tanıtıyor kendini. Bir mektup gibi göndermiş bize. Mektubun yazarını göstermesi gibi, her bir yaprak da kendi ustasını anlatıyor, tanıtıyor, sevdireyor. Şimdi ben bu dili, bu okuma biçimini öğrenmeye çalışıyorum.”

“Ne dili bu?”

“İman dili.”

“Nasıl yani?”

“Kurân, gökteki ve yerdeki varlıklar için ayet tabirini kullanıyor. Bakın, görün, düşünün, ibret alın diyor. Kâinat da bir kitap. Onun da sûreleri, ayetleri, kelimeleri var. İki kitap konmuş önümüze. Biri kelam sıfatından, öbürü kudret sıfatından geliyor. Bunlar birbirini tefsir ediyor, açıklıyor.”

Bu şaşırtıcı açıklamaları dinledikten sonra yerden bir yaprak da ben aldım, birlikte okumaya başladık!

Bir perşembe günüydü. Kitap okuma faslını tamamlamıştık. Hemen eve dönmedim. Bilgenin bostanından sebze topladık. Onun bahçeyi sulamasına yardım ettim.

İşimiz bitince bir çay demleyip kameriyeye oturduk. Bedenim yorulmuştu ama ruhumda derin bir huzur vardı.

Etekleri gölün karşı kıyısına kadar inen dağlara, üzerlerindeki bembeyaz bulutlara bakarak, arkamızdaki koru ormanından gelen uğultuyu dinleyerek hayallere dalmıştım.

Bilge de benim gibi dalgındı. Sezdirmeden seyrettim onu. Bir ilim deryasıydı bu mütevazı adam ve ben onunla her gün görüşebiliyordum. Benim için harika bir imkândı bu.

Bilge'nin gizemli konular hakkında derin bilgisi vardı.

Kitaplarda dağınık halde bulunan bilgileri toplamış, süzmüş, tasnif etmiş, hafızasına yerleştirmişti.

Merak ettiğim hususları not defterime kaydediyordum. Efsanevi varlıklar, cadılar, zombiler, cinler, periler, hayaletler ve daha bir sürü konu...

Dedim ki: “Bilge, benim hayatımda senin önemli yerin var. Üzerimdeki etkin büyük. Seni daha yakından tanımak istiyorum. Bir sürü de soru var zihnimde?”

“Neleri merak ediyorsun?”

“Hani geçen yaz anlatmıştın ya, gece gelen bir ermiş sana tılsım ezberletmişti. Ne zaman onu okusan Misal Âlemi denilen bir yere gidiyordun.”

“Evet.”

“Tılsımlı serüvenlerini not defterime yazmıştım. Daha sonra notlarımı tekrar okudum. Sana tılsım terimini sormayı unutmuşum. Tılsım nedir, nasıl şeydir?”

“Esrarlı bir kuvvet taşıdığına, fizikötesi gücü bulunduğuna, bazı sırlar sakladığına inanılan şey... Korunma amaçlıdır. Kişiyi nazar, iftira, hastalık ve kötü ruhlardan koruduğuna inanılır. Tılsımlı eşyalar, bazen gümüş, altın gibi değerli metallere, bazen de başka nesnelere yapılır. İnsanlar bunları üzerlerinde taşıyabildikleri gibi arazi, çatı ve benzeri yerlerde de saklayabilirler.”

“Bazı sözlere de tılsım diyorlar. Mesela gece gelen ermiş sana tılsımlı sözler öğretmişti.”

“Evet. Define ve benzeri gizli şeyleri bulmak, kapalı yerleri açmak için kullanılan sözlere de tılsım denir.”

“Peki, bu terime güvenilir bilginlerin kitaplarında da rastlanıyor mu?”

“Evet. Hiçbir eşyanın, hiçbir sözün kendi başına bir etkisinin olmadığını, her etkinin gerçek sebebinin ilahi irade olduğunu anlatırken tılsımdan da söz eden âlimler var.”

“Mantıklı. Putlar ve puta tapma sapması da buradan çıkmış olmalı.”

“Kimi bilginler de tılsım kelimesini sır, şifre, bilmece manasında kullanırlar. Mesela Risalelerde bu terime sık sık rastlanır. Günlük dildeki anlamından farklı bir anlam yüklenir.”

“Nasıl?”

“Söz gelişi, imanın iki kutbu olan tevhid ve ahirete iman anlatılırken, öyküdeki iyi adam şöyle der: Meyus

olma. Sana iki tılsım verip öğreteceğim. Güzelce istimal etsen, o arslan sana musahhar bir at olur. Hem o darağacı sana keyif ve tenezzüh için hoş bir salıncağa döner.”

“İlginç. Sanırım sana öğretilen tılsım da böyle bir şey... Peki, gece gelip sana tılsım öğreten ermiş neden bir başkasına değil de sana göründü? Farklı bir şeyler yapmış olmalısın.”

Işıl ışıl gülümsedi.

“Meraklı olman hoşuma gidiyor. Yerinde kullanılan merak ilmin hocasıdır” dedi.

Bir süre sustu, düşündü, dikkatle bana baktı ve anlatmaya başladı...

“Bir yaz günüydü. Parka gitmiş, bir ağacın altına oturmuştum. Biraz ileride iki adam vardı. Yanlarında getirdikleri termotan çay doldurmuş içiyorlar ve aralarında sohbet ediyorlardı. Sesleri bana kadar geliyordu.

Konuşmaları ilgimi çekti. ‘Deli Filozof’ diye andıkları bir adamdan söz ediyorlardı. Esmer benizli ve yaşlı olan adam, daha genç olana bilgi veriyordu.

Felsefi konular hakkında doymaz bir merakım vardı. Daha bir dikkatle dinlemeye başladım. Sesleri inişli çıkışlı olduğu için bazı sözleri anlayamıyordum.

Cesaretimi toplayarak yanlarına gittim. ‘İstemedem de olsa konuşmalarınızı dinledim. Deli Filozof diye birinden söz ettiniz. Kimdir bu adam? Nasıl biridir?’ diye sordum.

Esmer adam, beni dikkatle süzdükten sonra dedi ki: ‘Hakkında bir sürü şey anlatılıyor. Kimse yakından görmemiş onu. Yanına gidip konuşan da yok. Kimi deli diyor, kimi filozof. Deli Filozof denmesinin sebebi bu. Belki de söylenenlerin hepsi efsane.’

‘Gerçekten böyle biri var mı? Kimse yakından görmemiş ve konuşmamışsa var olduğunu nereden biliyorsunuz?’

‘Uzaktan görenler varmış. Bazı oduncular, çobanlar, avcılar falan gördüklerini söylemişler. Beyaz giysili bir adammış.’

‘Bu kadar mı?’

‘Bir de, geceleri harap kasabanın ortasında bir ışık yanıyormuş. Gündüz gidip bakanlar orada kimseyi bulamamışlar.’

‘Nerede bu ıssız kasaba?’

‘Bak, şu dağları görüyor musun, işte oralarda bir yerde. Ürkütücü bir harabe. Eskiden Hıristiyanlar yaşarmış orada. Taş binaların kalıntıları var. Kimse gitmek istemez.’

‘Neden?’

‘Korkarlar. Geceleri hayaletler dolaşıyormuş. Tuhaf sesler duyuluyormuş. Ben gitmedim ama gidenlerden dinledim. Uzaktır. Düzgün bir yolu yoktur.’

‘Bu adam nasıl gitmiş oraya?’

‘Bilmiyorum. Adamın tılsımlı olduğunu söylüyorlar. Hayaletler tılsımlı olana zarar veremezlermiş.’

Esmer ve arkadaşı bir süre sonra gittiler. Ben de yüksek dağlara, tepelere bakarak o ilginç adamı düşündüm.

Merakım büyüdü. Ne yapıp edip o ıssız kasabaya gitmeye, işin aslını öğrenmeye, eğer öyle biri varsa onunla konuşmaya karar verdim.